

Успехите са общи

НА 14 МАРТ, В БЪЛГАРСКИЯ ДОМ В ПРАГА, СЕ СЪСТОЯ ОТЧЕТНО – ИЗБОРНО ЗАСЕДАНИЕ НА ПРЕДСЕДАТЕЛИТЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ КУЛТУРНИ КЛУБОВЕ КЪМ БЪЛГАРСКАТА КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНА ОРГАНИЗАЦИЯ В ЧЕШКАТА РЕПУБЛИКА. ДНЕВНИЯТ РЕД ВКЛЮЧВАШЕ ОТЧЕТ НА ИЗВЪРШЕНОТО ПРЕЗ ГОДИНАТА, ПРЕГЛЕД НА ОСНОВНИТЕ ПРЕДСТОЯЩИ ИЗЯВИ И ИЗБОР НА НОВО РЪКОВОДСТВО.

В очите на някой леко отегчен наблюдател, това заседание едва ли се отличава с нещо от няколкото предишни. Присъстваха осем председатели, които обсъдиха ежедневните проблеми през изминалата година и целите си за предстоящата. Предвид успешната работа на настоящото ръководство, то беше преизбрано. Председател остана Антон Стамболийски, а заместник-председател – Сирма Зидаро. Председател на ревизионната комисия остана Божидар Баиров, нейни членове – Татяна Мандикова и Кирил Димитров.

Толкова.

Но не е съвсем така. Основното се подаде като незабележимо връ-

хче на огромен айсберг от думите на Антон Стамболийски, който съобщи, че съвместната му командировка с изпълнителния секретар на организацията – Димитър Христов – до България, е минала не просто успешно, а много успешно. Българската държава, в лицето на Председателя на Народното събрание Георги Пирински, е обещала да отпусне липсващите средства за издигането на паметника на Св. Св. Кирил и Методий в Микулчице. Нека припомним, че говорим за сума, която надхвърля 3 милиона крони.

Новината обаче потъна в пространството като ярък лъч в черна дупка (онези, космическите). Правилно ли е това?

Всеки от нас е наясно, че ако едно нещо е доведено до успешен край, значи някой е дал всичко от себе си. Когато говорим за творба на изкуството, там спорове няма, защото си има подписан автор. А какво получава организаторът на някое събитие? Една от любимите фрази на Антон Стамболийски е „Неуспехите са лични, а успехите – общи.“ Пак опираме до въпроса: Правилно ли е това?

Някои (всъщност мнозина) ще попитат: Какво толкова направиха? Ами нека да видим: получиха всички разрешителни за издига-

не на паметник на място, което по всяка вероятност ще бъде включено в списъка на ЮНЕСКО; убедиха десетки недоверчиви да повярват и да съдействат за издигането му; осигуриха подкрепата на българската държава; договориха, че Чешката република ще приеме паметника като подарък. Все дреболии, които всеки от нас също може да направи.

Или друго: има ли смисъл от паметника? Личното ми мнение е, че ако паметникът не е в сърцето, бронзът няма да го извае. Дали обаче съм права? Освен това едно от най-лесните неща на света са присмехът и отрицанието на онова, което е постигнал някой друг. Отговорът в такъв случай е също така лесен: влиза в действие законът „око за око и зъб за зъб“. И главата ни ще се замае от завъртяната въртележка.

Мисля, че идеята за издигане на паметник на Св. Св. Кирил и Методий в Микулчице се роди спонтанно, като отроче на всеизвестните родители Подходящо време и Подходящо място. Но онова, което я доведе до успешен край, бяха вашата вяра, мобилизация на силите и забележителна енергия, господа Антон Стамболийски и Димитър Христов. И лично аз (името ми стои горе на страницата, в графата „автор“) не смятам, че само неуспехите трябва да са лични.

Казано на втория ни роден език: Komu čest – tomu čest, pánové! ■

Алфредо Димитров получава от Димитър Христов Свидетелство за дарение